

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

C A R A C T E R

EL pitjor mal que pot patir un individu és que fàcilment es deixi suggestionar per les circumstàncies que el volten. Aquests últims temps ens han demostrat que el grau de suggestionabilitat del poble català és escandalosament enorme. Les variacions de posició ideològica s'han suscitat amb rapidesa tan accelerada que no donen lloc a admetre l'evolució normal de la convicció intel·ligent, sinó l'existència de la suggestionabilitat, de l'esperit imitatiu que, concedint-li tot el grau màxim de bona fe, demostra la manca, en l'individu, de conviccions pròpies, trobant-se a mercè del més audaç o del més hàbil. I sense conviccions sòlides i sense una sòlida ideologia és impossible organitzar una societat humanament justa. En aquestes condicions sols s'aconsegueix l'encimbellament de l'habilitosisme, en contra de la mateixa col·lectivitat que en últim terme en surt perjudicada.

L'educació de l'individu tendint a formar homes de caràcter, creiem que deuria preocupar als que s'interessen perquè aquell pensí per compte propi.

Així s'aconseguiria formar individus conscients, acabant l'espectacle de ramat que ens donen les multituds movent-se, no per un fi d'humanitat, sinó perseguint un fi egoísticament utilitari, fill d'una egoista suggestió.

Deixant aquesta, diem-ne, justificació preliminar, anem a tractar avui, i en números successius, del títol que encapçala les presents ratlles.

Caràcter, en general, és tot el que individualitza una persona o cosa donant-li un segell particular que les distingeix de les altres persones o coses. Així serà caràcter general dels habitants d'una nació la llengua que parlen. Caràcter en el sentit estricte del mot, vol dir domini de la voluntat intel·ligent per damunt de tot. Home de caràcter és el que tot tenint una clara intel·ligència, una raó madura, un sentiment ordenat, hi uneix una voluntat poderosa, que el fa caminar pels viarans que li assenyalen la intel·ligència, li confirma la raó, donant ales al sentiment per aconseguir el fi que es proposa, que aconseguirà si es tracta de la seva pròpia individualitat, i que igual-

ment s'aconsegueix en l'ordre col·lectiu, quan els caràcters es sumen. De manera que, home de caràcter mai podrà ésser-ho el fanàtic, perquè aquest està mancat de raó madura degut al seu grau d'exaltació, ni el venjatiu, perquè a aquest li manca el sentiment ordenat, revoltat per la ira, qual mancança enterboleix la intel·ligència i dificulta la consecució del fi. L'home de caràcter que obra amb completa serenitat, és el que és superior a si mateix.

La falta d'homes de caràcter tot seguit es nota amb la poca estabilitat de les obres, de les coses, de les paraules i idees que produeixen, diuen i tenen aquests homes, desfent avui amb la mateixa facilitat que construïren ahir, dient avui el contrari del que deien ahir, i pensant de diferent manera a cada hora, a cada dia, o bé segons les circumstàncies que els volten.

La manca d'homes de caràcter en un poble, ho assenyalen la fugacitat de les coses que s'hi creen.

Pel progrés d'un poble, convenen, tant com homes cultes, homes de caràcter. — JOSEP M.ª ROIG.

Organització, base de progrés *Ràpida*

Insiestint

HEM sentit els eloqüents discursos que aquests darrers dies han pronunciat a «La Defensa Agrària» els senyors Folch i Folch, diputat a les Corts Catalanes, Mestres i Sanromà, President i Secretari, respectivament, de la «Unió de Colliters d'avellanès de les comarques tarragonines», i de tots ells n'hem tret la conclusió que per un millorament de la col·lectivitat, sigui en el sentit que sigui, cal una completa organització de les forces que s'han de mobilitzar per a assolir-lo.

Però en parlar d'organització no ens volem pas ocupar d'analitzar ni molt menys d'indicar la tasca dels organitzadors. Ens atindrem—i aquest és l'objecte primordial del nostre article—a la manera com han de secundar la tasca dels organitzadors els elements diem-ne organitzats.

Concretant-nos a l'element agrícola, a la gent del camp—que malauradament és avui la classe que més manca es troba d'una organització que garanteixi en tots els aspectes els seus interessos—hem de dir que li ha arribat un dels moments en què més èxit podria assolir una perfecta organització de la gent que treballa la terra.

Poca experiència tenim encara de com s'han desenrotllat a la nostra vila les organitzacions d'obriers del camp pel seu millorament col·lectiu, però, pel poc que hem vist, hem pogut deduir que no han donat el rendiment que calia esperar-ne, més per manca de col·laboració dels dirigits que per manca d'aptituds dels dirigents. Quines són les causes que això motiven? No voldríem entrar molt a fons a escatir-les; però observat superficialment el procés d'aquestes organitzacions hem pogut constatar que existeix una manca absoluta d'esperit col·lectiu i de confiança en els dirigents, tot i éssent considerats pels dirigits com a persones solvents en l'assumpte que tracten. Gosariem dir encara que el mòbil principal és la migrada cultura que posseeixen la majoria dels treballadors de la terra, ço que fa que al no poder controlar, per manca de coneixements superiors per compte propi l'actuació de llurs dirigents, els neix la desconfiança per allò de què són més *vius*, i prefereixen l'immediat resultat individual, per migrat que sigui, que el col·lectiu, el qual sens dubte fóra ex

cel·lent comptant amb la constància de tots en l'obra començada.

Es hora ja que els nostres pagesos s'adonin del fracàs de la seva actuació individual i que prenguin exemple dels altres estaments els quals, per llur actuació col·lectiva, s'han millorat la situació en tots conceptes i compten amb grans mitjans per a la seva defensa, i es deixin d'una vegada i per sempre, d'aquestes coses petites que no condueixen enlloc i segueixin el camí que els obren els homes que, amb llurs coneixements i esperit de sacrifici, propugnen per a la reivindicació dels que treballen la terra.

Les lleis de la República, com molt planerament expressà el senyor Folch, obren al pagès un ample horitzó per a assolir una major remuneració a son treball; la «Unió de colliters», com molt encertadament remarcaren els senyors Mestres i Sanromà, farà que no s'hagi de mal vendre el fruit que és la font de riquesa de la nostra vila.

Manca només un xic de bona voluntat per part de tots per a seguir sense defalliment l'obra de reivindicació tot just començada. Cal que tots hi portem amb fe el nostre gra de sorra i que tinguem ben present que l'organització és la base del progrés.

lu.

A les noces d'argent dels meus pares

Vint-i-cinc anys ja fa que la llaçada vesteix aquesta llar de santa pau, vint-i-cinc anys que dura l'abraçada, en l'ampla Catalunya del cel blau.

En l'arbre de l'amor—oh meravella!—tres fills hem volgut ser-hi a gaudir, un home, una noia que és molt bella i un altre germanet que es va morir.

I tots, en el seu temps, hi hem vist la joia duent el sacrifici que és amor—per fer al volt de la taula aquesta toia teixida avui de llum i de color.

Brindem-hi, doncs, tots junts, la copa alta, encara que ens tremoli d'emoció, després d'haver posat a cada galta, jurant fidelitat, un dolç petó.

DAVID BOVER I MASDEU.

Barcelona, febrer de 1933.

SÓN molts que per haver votat l'Estatut i perquè Catalunya té Govern que fa les nostres lleis, es creuen que ja han acabat la feina i poden dir-se amb tota propietat ciutadans de la Catalunya que reneix i no es donen compte que per a poder-se'n dir els manca l'essencial, que és conèixer la nostra història, la geografia i, més que res, el nostre idioma.

Entre els homes que ja han arrebatat la trentena és comprensible, fins perdonable, que no sàpiguen fer una lletra en català, per les circumstàncies tan crítiques que ha atravesat el nostre poble i que no cal enumerar perquè tots les coneixem bé prou.

Que això passi entre el jovent, si que podem dir que és vergonyós. Alguns, ni tan sols saben escriure el seu nom, puix constatem molts dies que n'hi ha que, en haver de firmar una sol·licitud o algun document que està redactat en català, si es diuen Joan, Alfred o Ferran—si no ho fan en castellà—es firmen «Juan», «Alfret» o «Ferran». Ja s'han fet càrrec de la manca de cultura i d'amor a Catalunya que representa el que hom no sàpiga posar el seu nom?

Creiem sincerament que si molts s'adonessin del trist paper que fan davant la societat no sabent escriure ni que tan sols fos passadorament el nostre idioma hi posarien remei sense perdre ni un moment més. Hem sentit dir a molts joves, en fer-los-hi retret, que quan anaven a estudi solament els hi ensenyaven el castellà. D'això en podríem dir una excusa de mal pagador, puix si es té interès en conèixer les coses nostres, hom té al seu abast obres com les de l'Editorial «Barcino» i altres que, tant pel seu cost, com per ésser escrites molt planerament, es pot conèixer bastant bé tot el més interessant referent a la nostra terra. Si això fem tots serà quan serem dignes de la nostra llibertat, puix si hom no coneix la seva llengua, que és l'ànima del poble, en res contribueix a enfortir el dret d'independència de la Pàtria.

FITOR.

Reformes vilatanes

EL dia 11 del corrent mes fou plantada al centre de la plaça de Francesc Macià una alzina.

Era un anhel de molts selvatans, manifestat mantes vegades, àdhuc en les columnes de BRUM i aquest desig no consistia solament en què es plantés l'alzina, sinó en que es plantés en el lloc on s'ha plantat, precisament.

L'alzina, per la Selva, és quelcom més que un arbre qualsevol, és un símbol que ens recorda les èpoques esplendoroses de la seva història, ja que de temps immemorial és la principal figura de l'escut de la vila.

Resulta doblement simpàtic el que s'hagi plantat al bell mig del Portal de Macià i en la data commemorativa de la proclamació de la primera República Espanyola.

Recordem que no fa pas molt de temps que al mateix lloc hi havia una cosa com un panteó amb làpida dedicada a un personatge polític dels temps de la monarquia, que no ens atrevirem a dir que no es mereixés tal homenatge del poble de la Selva, però si que direm que a l'ésser suprimit es va poder observar en quasi tots els vilatans una satisfacció, si més no pel que guanyava en bona estètica la plaça.

En canvi, el veure-hi l'alzina ha estat grat a tothom i sembla que ja se n'endevini la creixença i l'ombra espessa que farà, on podran descansar-hi els vellets i jugar-hi els infants com deia un col·laborador nostre.

Sembla talment que el color verd de l'arbre al·ludit engendri una gran esperança en l'esdevenidor, que contrasta en gran manera amb el color cendrós, esmortuït, funerari, que tenia aquella cosa que hi havia i que, no sabent quin nom donar-li, la gent en deia el panteó, com si talment pressagiés la mort d'allò que representava.

Els nostres desigs són de que ja que l'alzina figura en l'escut de la vila i per tant té per nosaltres un valor simbòlic, a mida que creixi l'arbre, fent-se fort i escaient, la Selva, com obeïnt la força del símbol, arribi també al màxim de la seva creixença i millorament.

Perquè així sigui cal que l'arbre vagi ben cuidat per un home que hi posi tota l'estima que calgui i que per a regir els destins de la vila s'escolleixin també homes d'esperii renovador que, tot treballant per ella, mirin el pervindre amb optimisme.

*
**

Quan ja hem escrit aquestes ratlles, abrandats per l'amor que sentim per la nostra vila, ens atura un dubte pessimista. ¿Viurà l'alzina? ¿Morirà? Si mor, cal plantar-n'hi una altra, i una altra, i una altra, si cal, fins aconseguir veure-la frondosa i forta com la volem. I no hi ha cap dubte que s'aconseguirà, car

la constància móguda per a un bon fi, no falla mai.

I si mor, no n'hi ha per defallir en quant a la puixança de la vila, per la que cal maldar tothora, car la mort de l'arbre no podria mai minvar la força del símbol, ja que aquest representarà sempre el patriotisme selvatà i aquest no pot morir mai.

ALMOGÀVER.

Nomenclàtor Vilatà

HEM sentit a dir que l'actual Corporació Municipal de la Selva, té el propòsit de reformar poc o molt el Nomenclàtor dels carrers de la nostra vila que fins ara havia regit, donant-los noms de patricis que s'han fet mereixedors a les memòries de la posteritat.

Això ens ha suggerit dir quelcom en aquest afer, i volem dir que ho fem gratament en descàrrec de la nostra consciència, malgrat, potser, no coincidim i àdhuc discrepem en alguna cosa del sentir de l'actual Ajuntament.

En principi, la idea de perpetuar noms de barons gloriosos, és òptima i no podem menys sinó aplaudir-la i coadjuvar-la plenament. Però cal també reconèixer que en substituir el Nomenclàtor hom ha de tenir la màxima prudència i circumspecció.

Entenem que pot pecar-se, almenys, per dues raons: 1) substituint aquells noms que pel que signifiquen són intangibles; i, 2) donar nous noms fàcilment substituïbles.

Es evident que a la Selva hi ha algun carrer que seria cometre una veritable atzagaiada perdre-li el nom que té d'anys i panys ençà i que té bona significança selvatana. Tal esdevé amb el carrer de *Sens Mudayna*, que perdura encara la única memòria latent de la Selva sarraïna, i una institució alarba de les més curioses que registra la història de la dominació a les terres camptarragonines El carrer dels *Ollers*, també deu respectar-se, car és el nom que perpetuarà el senyal d'una barriada que exercí una indústria tan típica i selvatana com la terriça cuita, i que avui, malauradament minva tant que fa témer la total desaparició. Tampoc pot llevar-se el nom de *plaça de la Palma*, per recordar aquell celebrat privilegi reial que concedí la fira a la nostra vi-

la; a la mentada placeta, s'hi estacionaven els mercaders de gèneres d'esparteria i palma: estores, sàrries, cofins, senalles, senatxos, etc. El mateix direm del carrer de *Boada*, on encara subsisteix la família que li donà nom, i que per molts anys.

Els altres noms de carrers, generalment, no són tan delicats de substituir. Els de *Puig*, *Rosselló*, *Gentil i Vallet*, *Castellà* i *Varrà*, es refereixen a famílies ja desaparegudes. D'altres, com *Pescateria*, *Carniceria*, *Forn Nou*, *Forn de Vall*, *Abadia*, *Pou de la Vila*, *Hospital*, *Font*, etc., responen a haver-hi instal·lats els serveis que els batejaren. I mentre aquests no sien d'una tipicitat intangibles, no hi ha perill en remoure'n el nom.

L'escull més gran està en donar noms addients als carrers que vulguin batejar-se de bell nou. Els noms preferits, naturalment, són els que més grats han d'ésser a la Selva.

Estem segurs que tothom està conforme en concedir un carrer de la Selva a Mossèn Joan Pié. No tenim de donar cap raó; BRUM va parlar-ne, i entenem que seria perdre temps demostrar si s'ho mereix. Hom diu que se li ha assignat la Plaça de la Carniceria, vulgarment *el Pati*. Ho creiem desencertadíssim Només hi ha un carrer dedicable a Mossèn Pié, i és el troç comprès des de la plaça al Pati. En aquest tros de carrer va nèixer, va viure i va morir l'homenatjat. Amb tots els altres carrers i places de la Selva, Mossèn Joan Pié no hi té res a veure, constant-nos raons tan fermes i concretes com les apuntades. Ademés, si algú ens objectava que ha de partir-se el carrer Major, no ho creuríem un escull. Des de la Plaça al Portal, pot continuar essent carrer Major; però des de la Plaça, o, si voleu, des de la Cantonada del car-

rer de Boada en amunt, nosaltres l'apel·laríem *Pujada de Mossèn Pié*. Tota altra cosa podrà ésser bona en intenció, però reeixirà desastrosa en la realització. I en aquestes coses cal obrar amb peus de plom, car a l'acció es segueix la crítica, i aquesta, sempre que és recta, no vol dir que hagi d'ésser encomiàstica.

Un altre nom a donar: *Simó Salvador*, el cèlebre diplomàtic selvatà. D'ell n'hem redactat una biografia bastant completa que ja està estampanant-se. Remetem als lectors allí. Li assignaríem el carrer *d'En Puig*, car, creiem, ell hi nasqué en la casa actualment assenyalada amb el n.º 10. I aquest carrer i no altre, malgrat la importància mundial de l'homenajjat, pel motiu mateix de Mn. Pié, malgrat aqueix carrer resulti el més migrat de tots els de la vila,

També podria donar-se un nom de carrer a *Jaume Pallarès*, personatge ben interessant a la història de Catalunya, per haver estat, si més no, dues vegades abat del monestir de Poblet. I ¿per què no donar el nom de P. Crusats a una via de la Selva? Sabem, perquè ho hem constatat, com la memòria d'aquest Missioner és enalçada i públicament perpetuada amb veritables monuments. Doncs on es parli del P. Crusats,—i ja se'n parla a tot el món—es parla de la Selva, i no pas en sentit despreciatiu ni denigrant, sinó a l'inrevés. Hem vist fotografies i hem llegit dades ben grates de la Selva en biografies del P. Crusats en publicacions catalanes, castellanes, franceses, portugueses, italianes, llatines i àdhuc alemanyes i angleses.

Altres noms podrien escollir-se, de patricis selvatans. Ens han dit que vol honorar-se el nom de l'alcalde *Puig i Pons*. Encertat. I també d'altres catalans il·lustres. Molt bé. Però, això sí, que siguin *ben catalans* i *ben il·lustres*.

*
**

Havíem dit que potser discreparíem del sentir de l'actual Ajuntament. Regellit sense passió tot el que hem anat destriant malgrat l'estretesa de l'espai, ens adonem que potser no hem estat justos.

Vistes les raons donades, amb l'altesa de mires nostra, creiem que s'obriria el menys injustament.

I també creiem que l'esperit de justícia informa la Corporació Muni-

cipal, i que als actuals regidors no els manca pas aquella altesa de mires que en altres ocasions hauria calgut invocar.

I sinó, els fets ho diran.

EUFEMIA FORT.

El Cens electoral

HAN estat exposades al públic les llistes del nou Cens electoral, amb la novetat de contenir el cens femení.

El cens ha estat distribuït en quatre Seccions.

La forma de distribució és la següent:

Districte 1.er Secció 1.^a

Tindrà el col·legi electoral instal·lat a la casa n.º 7 de la Plaça de la República.

Comprèn els carrers: Major del n.º 33 al 89, Raval de Sant Pau, Plaça Nova, Puig, Abadia, Plaça de la República, Castella, Gentil i Vellet, Pescateria i Plaça de la Palma.

Aquesta Secció es compon de 464 electors, dels quals 231 són homes i 233 són dones.

Districte 1.er Secció 2.^a

Tindrà instal·lat el col·legi electoral a la casa n.º 25 del carrer Major.

Comprèn els carrers: Major de l'1 al 29, Forn de Vall, Pou de la Vila, Clavagueres, Raval de Sant Rafael i el terme.

Aquesta Secció es compon de 499 electors, dels quals 247 són homes i 252 són dones.

El conjunt d'electors d'aquest Districte és de 483 electors homes i 480 dones, en total 963 electors.

Districte 2.^{on} Secció 1.^a

Tindrà el col·legi electoral instal·lat en la casa n.º 70 del carrer Major.

Comprèn els carrers: Major del n.º 28 al 96, Passatge de la Carniceria, Plaça de la Carniceria, Rosselló, Boada, Pascà, Sensmudayna, Forn Nou i Vila Vella.

Aquesta Secció es compon de 396 electors dels quals 189 són homes i 207, dones.

Districte 2.^{on} Secció 2.^a

Tindrà el col·legi electoral instal·lat a la casa n.º 6 del carrer Major.

Comprèn els carrers: Major del n.º 2 al 24, Font, Hospital, Ollers, Raval de Sant Pere, Ràpita, Portal de Francesc Macià, Avinguda del 9 de Setembre.

Aquesta Secció es compon de 512 electors dels quals 249 són homes i 263 dones.

El conjunt d'electors d'aquest Districte és de 438 electors homes i 470 dones, en total 908 electors.

El conjunt general d'electors d'aquest terme municipal és de 921 homes i 950 dones, en total 1871 electors.

Adquiriran el dret del sufragi abans del primer de Novembre prop·vinent en el Districte primer, Secció 1.ª, 6 homes i 5 dones; en el mateix Districte, Secció 2.ª, 9 homes i 6 dones; en el Districte segon, Secció 1.ª, 8 homes i 5 dones; en el mateix Districte, Secció 2.ª, 3 homes i 1 dona. En total, 26 homes i 17 dones.

REBRUMS

Aclariment

En el nostre número anterior i en la secció «Ens diuen...» nomenàvem a la mestressa Sra. Esperança Puig.

Això no va agradar a la tal senyora i s'adreçà al director del *diario* (des de quan?) BRUM, demanant-li el nom de l'autor de l'*artículo* (però allò era un article?) perquè diu que és assumpte que *ha de esclarecerse con toda claridad*.

Repassi bé l'*artículo* i veurà que precisament ens lamentàvem de poca llum i per a *esclarecerse con toda claridad* res millor que un llum. En aquest cas cap llum millor que la llei d'impremta, Sra. Puig.

Sabem molt bé el què escrivim i també sabem molt bé ço que callem.

No perseguim altre fi que fer patent nostre desig de què tothom compleixi amb el seu deure i per ço li direm com aclariment que de la Sra. Esperança Puig no «Ens diuen...» res, però de la mestressa, com a tal, «Ens diuen...» moltes coses que, si ho desitja, farem públiques.

Quan ja no quinten, surten quintos

Ens ha causat disgust el que enguany, amb motiu del reconeixement mèdic dels mossos de la lleva actual, es cometessin algunes bromes de mal gust que ens despertaren el desagradable record dels temps que es feien aquelles grescades de celler, que intentaren fer veure que esperaven amb joia la sort que l'endemà els donaria la urna que, en el fons de la veritat, miraven com enemiga que els preparava el gran disgust.

L'entrar en quinta, que ho anunciaven abans escandalitzant pel carrer fent les mil diablures impròpies d'homes de 20 anys, nosaltres voldríem, en bé de tots, que els joves d'ara ho distingissin donant una sensació de serie-

TEATRE

LA CRÍTICA I ELS CRÍTICS

tat i de més bon to que el molestar el veïnat amb les bromes estúpides que tan poc honoren el qui les fa.

Una de freda i una de calenta

Mantes vegades ens hem vist obligats a blasmar de l'actuació del farmacèutic Sr. Visiedo i és per ço que avui ens és grat remarcar que per primera vegada podem alabar-lo per la cura i la rapidesa amb què espontàniament féu l'anàlisi de la llet que, procedent de Lleida, es ven a casa del Sr. Joan Vallverdú, la qual resultà estar en bon estat.

En canvi, hem de publicar també que el diumenge passat un masover que necessitava un remei per a un seu veí, essent les 5 de la tarda, i picant molt i fort, no pogué aconseguir resposta i es veié obligat a tornar-se'n sense la medicina.

La farmàcia entenem que ha d'estar atesa més constantment que un comerç de queviures, car l'abandó d'aquest perjudica solament al comerciant i la falta d'assistència farmacèutica pot perjudicar a algú més que a l'apotecari.

De quan sento la cobla

Fibló de la tenora
que't claves en el cor,
sardana que tothora
abrandes la guspira de l'amor;
l'amor de la donzella,
l'amor d'aquell fadrí,
l'amor que és en poncella
i a dintre de l'anella
no trigarà a florir.

Dansar de la sardana,
dansar prenyat d'encís,
tonada catalana,
tonada que ets un tast del Paradís;
l'he vista puntejar, i m'entelava
el plor del meu gosar.
La cobla'm convidava,
però m'ennuegava
el goig, quan jo provava de cantar.

Sardana catalana: Deu te guard!
De traça no'n finc prou per puntejar-te,
però no'm manca cor per estimar-te,
i, el cor val més que l'art.

**

El cor, que és tot neguit,
sento que vol dansar dintre'l meu pit
exultant de gaubança,
sardana d'enyorança,
anella de la pau;
sardana que ets d'un poble encara esclau:
¿per què no'ns fas menys oneros el viure?

Sardana d'enyorança,
anella de la pau,
sardana que ets d'un poble encara esclau:
si et plau, fes Catalunya lliure;
fes-li, si et plau.

EUFEMIA FORT.

Per tal de no deixar buida aquesta secció del nostre periòdic, avui l'aprofitarem per a donar una efímera explicació de com entenem que deu ésser la crítica teatral.

Del mes d'octubre ençà, hem fet la crítica de quatre obres, i de l'experiència que hem adquirit últimament, s'ha fet comprendre que algunes d'elles han estat captades, potser inconscientment, en sentit erroni. D'aquí, doncs, que vagin les presents ratlles com a guia del lector.

En un concepte general, què s'entén per crítica? El judici que fem d'una obra literària o artística. Per tant, en el nostre cas, més concret, serà l'art de judicar una obra teatral. Això que hem dit no és prou; puix té una tendència pràctica, un fi, que és el de guiar, encarrilar, a allò que ens mena per assolir l'ideal; o sia, orientar a l'aficionat de visitar exposicions, al públic de concerts, al lector de la novel·la o de la poesia i en el teatre serà: orientar a les persones que assisteixen a la representació d'una obra. Per capir bé l'abast de ço dit, fem el següent paral·lelisme: la crítica és pel teatre el que la medicina és per la salut de l'individu.

La crítica s'ha de considerar d'una gran utilitat pel teatre; puix la seva funció és la de perfeccionar, cada vegada més, la producció teatral.

De tot el que s'ha dit fins en aquest punt, són veritats que per si soles ja basten perquè les creiem, o sia, afirmacions que no necessiten demostració. Però, en canvi, sorgeix el punt neuràlgic, quan tractem dels crítics. L'ur posició ha d'ésser molt primmirada i el lloc que ocupen és de gran responsabilitat, perquè una falsa concepció de l'obra, traduïda a la premsa en pot fer el seu èxit o el seu fracàs. D'aquí, doncs, que anem a fixar tres propietats essencials que ha de posseir tot crític: primera, ésser persona educada literàriament; segona, no ésser apassionat envers l'autor i tercera, no deixar-se influir per la interpretació que l'actor pot donar d'un paper.

Els crítics de la premsa barcelonina, sempre tenen en compte aquestes normes, i per tant, esdevé la crítica, precisa, justa i exacta. Però pel que fa referència a la crítica que la premsa comarcal ens dóna, és, quasi sempre, desorientada (ja hem dit que la funció

de la crítica, és orientar). Si en un periòdic, l'obra, l'autor i l'execució de l'obra són un elogi portat al màxim d'exageració; en canvi, en un altre periòdic, per contrast, la mateixa obra serà tractada amb tota duresa. I per què aquestes anomalies? Doncs, o per manca de didàctica literària o, potser, per influències locals.

Cal bandejar aquestes posicions falses, que avui pren la crítica de la premsa comarcal, i buscar unes bases sòlides, inflexibles i col·locar-se a la mateixa altura que la premsa barcelonina, i aleshores, sí que serà una crítica precisa, justa i exacta; puix de persistir d'aquesta manera més val abstenre's, perquè equival a un engany.

El lector s'ha pogut fer càrrec, per mitjà d'aquests apunts, de l'evidència de ço exposat i que no ha estat inoportú posar-ho a manifestació.

F. ROIG I FERRAN.

MIRATGES

Una lliçó psicològica
caçada al vol

NO fa molts dies que a l'andana d'una estació ferroviària hi havia un grup de viatgers que, tot esperant l'arribada del tren, tenien una conversa que per ells no era altra cosa sinó que un simple passatemps, encara que per mi, de primer antuvi, em va fer l'efecte d'un xafardeig. Però al cap de pocs minuts, una senyora de mitja edat que formava part del grup, pronuncià les següents paraules:—Es una família que trobo admirable, tan avinguts!—Aquests mots foren dits amb un to autoritari, propis d'un fall de tribunal.

El marit d'aquesta senyora, allí present, deixant anar la veu d'una manera natural, va vindre a dir el què s'gueix:—¿Heu sentit la meua dona? Ella es creu haver fet l'elogi de la família que parlem, però el que fa, és la biografia d'ella mateixa. Està enamorada de la gent que no gosen parlar. Per què? Doncs, per les seves comoditats, o sia, pel seu egoisme. Si s'ha de socórrer al desgraciat, no serà ella qui acudirà, sinó jo. A ella que no li vinguin amb gemecs, l'han de deixar tranquil·la!—

Acabades de sentir les paraules del marit, a mi la conversa no em va fer l'efecte del primer moment; sinó,

que va adquirir un gran valor; perquè vaig preguntar-me: ¿De manera, que aquell ressò de criteri de la senyora, allò que semblava tan característic en el seu parlar, que la distingia de tots els que formaven el grup, no era altra cosa sinó una transformació o transfiguració del que existia en el seu interior?

Aleshores vaig coordinar aquella figura superficial captada al primer instant amb la figura íntima que el marit em va descobrir, qual conseqüència va ésser: que mantes vegades no veiem en les persones gaire cosa més, que petites ombres de les formes veritables de l'ànima profunda. I allò que s'entén per personalitat, no és sinó, que un caràcter superficial: una manera de riure, de moure's, un tarannà, que fa a una persona dins de la societat, ésser més atractiu o més antipàtica.

Posats en aquest tràngol, preguntem: ¿com es pot comprendre el ca-

ràcter de l'individu? Per respondre aquesta pregunta conec dues tesis: la primera que pot ésser apreciat, suposem, sota el llampec, d'un cop de geni, sortint a la superfície tot allò amagat dins de l'ànima. ¡Què pocs són els casos que ens lleu de seguir pas per pas, l'actuació o el procés d'una passió! Per això, la segona tesis, i aquesta és a la que m'adhereixo, diu: potser el millor, seria una doble observació combinada, és a dir, observant casos diversos, comparar, induir, escoltant-te, donar-te compte de les bondats i de les flaqueses, i aleshores, de la mateixa manera com jo he pogut, gràcies al marit, coordinar les observacions de superfície amb les de profunditat, les fetes cap enfora amb les del nostre interior, pastar la figura i crear l'home dramàtic.

En aquesta creació, cal que hi hagi quelcom de diví.

MIREM I CANTEM.

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió de 20 de Gener

S'examina i s'aprova l'expedient de pobresa sol·licitat pel veí Jaume Foguet Canela per acreditar el dret a pròrroga de 1.ª classe del seu fill Jaume com a fill de pare pobre i sexagenari.

Es procedeix a formar la llista de pobres per aquest any amb un total de 22 famílies amb dret a la Beneficència municipal.

Dóna compte la Presidència d'haver atorgat un donatiu a la família del veí Josep Gatel Llaberia, que ha esdivingut dement, per ajudar a dita família a atendre les despeses de reclusió en un manicomi de l'esmentat malalt, tenint en compte el precari estat econòmic en què es troba la família en qüestió. L'Ajuntament aprova ço realitzat per l'alcalde.

S'examinen i aproven diversos comptes.

S'acorda que l'Alcalde i el Secretari es traslladin a Tarragona per a informar-se sobre l'assumpte de la provisió de la vacant de Metge titular.

Sessió del 25

S'acorda el pagament d'uns comptes de crèdits reconeguts.

S'examina i aprova un compte de

16 pessetes que presenta l'alcaldia per despeses d'un viatge a Tarragona efectuat amb el Secretari per assumptes del municipi.

S'acorda un donatiu de 50 pessetes pels damnificats pels temporals, a Girona.

Dóna compte l'alcaldia de l'estat de tramitació en què es troba l'expedient per a la provisió de la vacant de metge titular.

Sessió del 3 de Febrer

Es dóna compte d'un ofici rebut del Consell provincial d'Instrucció Pública, en el que s'ordena que l'Ajuntament practiqui una nova inspecció en el local de l'escola de nenes de l'ex-caserna de la Guàrdia Civil, en virtut d'haver-se denunciat que aquest edifici es troba en estat ruïnós.

Sobre aquest particular s'acorda que, creient que aquesta denúncia ha estat produïda per a caprici d'algú que té interès en molestar a l'Ajuntament, s'acorda comissionar a l'Alcalde i al Secretari perquè s'entrevistin amb el Consell Provincial sobre aquest afer i donin compte a la propera sessió del seu resultat.

S'examinen i s'aproven diversos comptes.

Sessió del 8

La Presidència dóna compte del resultat de l'entrevista amb el Consell Provincial d'Instrucció Pública de la qual n'ha tret la conseqüència que s'han de practicar tantes inspeccions com denúncies es produeixin, sigui qui sigui el que les faci. En vista de les manifestacions de la Presidència i tenint en compte que no es poden invertir els cabals de l'Erari municipal en inspeccions capricioses, l'Ajuntament acorda:

1.er Interessar del Consell Provincial si la denúncia presentada i a la qual fa referència en el seu ofici n.º 78 de 28 de Gener darrer, està formulada o presentada per persona competent o bé tècnica.

2.^{on} No distreure cabals de l'Erari municipal per a la inspecció a què dit ofici es refereix, mentre la denúncia en qüestió no vagi avalada pel dictamen de persona tècnica; tota vegada que aquesta Corporació considera innecessària dita inspecció; si la denúncia està formulada per persona competent i sense portar aquell aval, ja que en 9 de Juliol de 1932 fou certificada i admesa per la superioritat la seguretat del local i ratificada més tard la mateixa seguretat en 15 de Novembre del mateix any i per no haver sofert varietat dit local des d'aquelles dates.

3.er Fer constar en acta, i que es comuniqui al Consell Provincial, que l'Ajuntament legítim representant del poble per la sobirana voluntat del mateix i interpretant aquesta, considera moralment més beneficiós per l'ensenyament i educació dels escolars, tenir tancada l'escola nacional instal·lada en dit local i que regenta la mestressa Na Maria Esperança Puig, que tenir-la oberta a càrrec de l'esmentada senyora.

4.^{art} Demanar al Consell Provincial que la Sra. Mestressa Na Maria Esperança Puig, sigui sotmesa a un reconeixement facultatiu, puix el procedir públic de dita Sra., fa sospitar amb força fonament de raó, el seu desequilibri mental.

Pel «Butllerí oficial» s'assabenta la Corporació que els dies 13, 14 i 15 del corrent es cobrarà la contribució a Alcover i el 14 i 15 a Albiol.

S'examina i s'aprova un compte de 16 pessetes per les despeses d'un viatge a Tarragona de l'Alcalde i el Secretari per assumptes del municipi.

S'acorda plantar una alzina al mig

de la plaça Portal de Francesc Macià.

S'acorda nomenar Tallador dels mossos de l'actual lleva a Francesc Estrada Boada i al Metge titular interí Sr. Sugrañes pel reconeixement dels mateixos.

S'acorda concedir al veí Ramon Pàmies $\frac{1}{5}$ de ploma d'aigua per a l'abastiment de la seva masia del Camí de Perafita, anant al seu càrrec les despeses de conducció i reparacions successives.

S'acorda donar al carrer de Forn de Vall el nom de Teresa Rius Cases, mestressa nacional que fou d'aquesta vila, en atenció als meritoris serveis que en bé de l'ensenyament prestà a la vila durant la seva actuació.

Es procedeix a la designació de les comissions d'evaluació de les parts Reial i Personal, complint ço que disposa la vigent legislació, essent nomenats:

PART REIAL

Francesc Garriga Girona, veí, major contribuent, rústega.

Joan Ferrater Puig, veí, major contribuent, urbana.

Andreu Baseda Ollé, veí, major contribuent, industrial.

Daniel Batlle Roger, veí, major contribuent, arbitri municipal.

Artur Saforcada Labandera, foraster, major contribuent, rústega.

Marc Llauredó Fargals, veí, contribuent per rústega.

PART PERSONAL

Josep Prats Martorell, veí, contribuent per urbana.

Josep Plana Cusidó, veí, contribuent per industrial.

S'acorda un donatiu per un veí pobre que ha hagut d'ingressar a un establiment benèfic.

na petita, la qual tenia dos anys. Donem el nostre més sentit condol al matrimoni Isern.

Pel nostre subscriptor i amic Agustí Baiges Carles, ha esta demanada la mà de la simpàtica vilatana Teresa Fillol Romeu.

El convilatà Pere Farré Cavallé, ha estat nomenat encarregat principal de la nova fàbrica de mosaics del senyor Jaume Llevat, de Reus.

EL Sr. Aimador Claramunt de la Sàstreria NOVA-YORK de Reus, vindrà cada dijous i dissabte a prendre mides i fer proves.

Per vestir elegant i econòmic, vestiu-vos a la

Sastreria Nova-York

Pel jove Joan Revigó, de Reus, ha estat demanada la mà de la simpàtica selvatana Carme Arbós.

El dia 25 del corrent, a la nit, el diputat de Catalunya En Josep Folch i Folch, donà una conferència a «La Defensa Agrària», en la qual disertà sobre el tema: «L'Esquerra davant la qüestió Agrària». Fou molt aplaudit pel nombros públic que omplenava el local.

A l'endemà, o sigui el dijumenge a la tarda, es celebrà al mateix local un acte de propaganda agrícola, en el qual parlaren els senyor J. Mestres i Miquel i Josep Sanromà, president i secretari respectivament de la «Unió de Colliters d'avellanes del Camp de Tarragona». Explicaren les causes de l'actual baix preu de l'avellana i el què cal fer per a millorar-lo. Foren molt aplaudits.

Ha mort la distingida senyora Teresa Abelló Martí, esposa del que fou notari d'aquesta vila, D. Joan Loperena Romà, que actualment exerceix la professió a Tarragona. Des d'aquestes columnes trametem l'expressió del nostre condol a tota la família.

Moviment demogràfic des del darrer número.—Naixements:

Joan Domènec Porta, Laura Aguilà Girona, Alexandre Roig Puig, Marina Masdeu Ferré.

Matrimonis:

Samuel Fort Cogul amb Rosa Masdeu Bové.

Defuncions:

Joan Cogul Baiget, Joan Rosich Gasull, Pere Llor Solé, Josep Segarra Vilella, Maria Dolors Isern Nogués.

Noticiari

Si bé amb un xic de retard involuntari, ens plau donar la grata nova del naixement d'una formosa nena, a la llar del nostre volgut amic, el metge de Tarragona, Dr. Joaquim Monné i Prats. Al propi temps que li adreçem la nostra enhorabona, li fem patent el nostre desig de que se'n vegi força goig.

L'Ajuntament d'aquesta vila ha contribuït amb el donatiu de 50 pes. pels damnificats pels darrers temporals de Girona.

El nostre amic N'Alexandre Roig, Jutge Municipal d'aquesta vila, ha vist augmentada la seva llar amb el naixement d'un nen.

Rebi la nostra enhorabona.

El senyor N'Antoni Miserachs, mestre nacional i President del Consell Local d'Instrucció, ha passat per la pèrdua del seu senyor pare, el qual exercia el Magisteri al poble de Vallclara. Rebi el nostre més sentit condol.

També fem patent el nostre condol a l'amic Josep Rosich Llaberia, President d'«Esquerra Republicana de Catalunya» a aquesta vila, el qual ha sofert el punyent dolor de perdre el seu fill Joan, a la tendra edat de tretze anys.

El jove matrimoni Andreu Aguilà-Carme Girona ha vist coronades les seves il·lusions amb el naixement d'una formosa nena. Vagi als joves esposos i especialment al

nostre particular amic i company de redacció Sr. Aguilà, la nostra més sincera enhorabona i que per molts anys.

Ha estat demanada la mà de la gentil selvatana Josepa Vives i Vidal, pel nostre subscriptor Valentí Coderc, de Barcelona. Ens en alegrem.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la càsa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY **REUS**
(abans Monterols)

Fa unes tres setmanes, que al lloc conegut pel «Terme de la Font» prop del «Mas de Mestret», fou mort un porc senglar per uns pagesos que treballaven en dit terme.

Ha mort a Barcelona, la mare dels nostres subscriptors Candí i Josep M.ª Baiget. Rebin el nostre sentit condol.

El dia 11 de Febrer, aniversari de la primera República, fou plantada una alzina al mig del Portal de Macià.

La llar del nostre amic Josep M.ª Isern, s'ha vist endolada per la mort de la seva ne-

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat
Gust exquisit
Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses idràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

La Industrial Leridana

Productes Mor, S. A.

Anissats

Licors

Aixarops de qualitat

Plaça Macià, 2

Telèfon 36

LLEIDA

Demaneu a tot arreu els exquisits
licors de la casa

E. Barrau

Mongat

(Barcelona)

Servei diari de comandes i transports de la Selva del Camp a Barcelona i viceversa, a càrrec de
l'Agència "Ràpid Transports"

També admet comandes per a qualsevol de les poblacions de la
ruta que fa diàriament i que són les següents: Igualada, Cerve-
ra, Tàrraga, Bellpuig, Mollerussa, Bell-lloc, Lleida, Vendrell,
Torredembarra, Tarragona, Reus, Alcover i Valls.

Arribada a La Selva: Dos quarts de vuit del matí
Sortida de La Selva: » » de dotze » »

Lloc de rebre els encàrrecs: BARR MODERN d'En Josep Vives
A Barcelona: Carrer del Consolat, 17 - Tel. 20249

Aquesta Agència es fa responsable de tots els encàrrecs que se li confïm :: Tots els encàrrecs són repartits
el mateix dia :: El servei de camions d'aquesta Agència, és el que diàriament reparteix tota la premsa
de Barcelona en aquestes comarques.